

Bokor Tibor – életútinterjú

Készítette: Rozsonits Tamás

A beszélgetés helyszíne és időpontja: Budapest, XIV, Jávor utca, 2018. június 19.

Szerkesztett, tömörített, kiegészített, lábjegyzetelt változat.

Rozsonits Tamás:

Hol és mikor születted?

Bokor Tibor:

Pocsaj-Esztáron, 1955. március 27-én.

Rozsonits Tamás:

Mennyire számított a családokban alapvetésnek, hogy mind a három Bokor-fivér gyermekkorától zenét tanult?

Bokor Tibor:

Meghatározó volt. A zenei tehetséget elsősorban édesapánktól örököltük, aki egyszerű családból származott, de kiváló tanuló volt. A Debreceni Református Kollégiumban osztályelsőként végzett még a második világháború előtti években. Rendkívül szép hangja volt, a Csenki Imre¹ karnagy dirigálta iskolai énekkar szólistájaként énekelt. A háborút követően hívták Budapestre, hogy a fővárosban folytassa énekési pályafutását, de ő úgy gondolta, inkább marad és a pedagógusi pályát választotta. Matematika-fizika szakos tanár és iskolaigazgató lett, de élete végéig kórust vezetett. A zene szeretetét leginkább neki köszönhetjük. Azt is például, ahogy mi hárman vokálokat énekeltünk a dalainkban. Édesanyánk szintén tanár volt, a gyakorlati részben ő is segített minket, odafigyelt, hogy járjunk zongoraóra-ra, gyakorolt velünk. Ő is énekelt és játszott zongorán. Később, amikor együtt zenéltünk, akkor is nagy kritikusunk volt.

Rozsonits Tamás:

Szeretted a zongoraórákat?

Bokor Tibor:

Utáltam! De később nagyon hasznosnak bizonyultak.

Rozsonits Tamás:

Pocsajon és Sárádon nőttetek fel. Milyen emlékeket őrzöl ezekről a településekről?

Bokor Tibor:

Édesapám Pocsajon született és oda ment vissza iskolaigazgatónak. Sárádra később helyezték át. Hétéves koromtól ott éltem, tíz kilométerre Debrecentől. Úgy fogtam fel, mintha a külvárosból utaznék a városközpontba. Boldog gyerekkorom volt.

Rozsonits Tamás:

Hol végezted az általános iskolát?

Bokor Tibor:

Sárádon. A szüleim akkor már mindketten ott tanítottak.

---

¹ Csenki Imre (1912–1998) zeneszerző, zenepedagógus, karnagy.

Rozsonits Tamás:

Hú, az kemény lehetett, én megúsztam, pedig szintén pedagógus-gyerek vagyok.

Bokor Tibor:

Ők is úgy intézték, hogy ha lehetett, csak keveset találkozzunk osztálytermi keretek között, de apám mégiscsak tanított matekra és nagyon szigorúan bánt velem. A középiskolát viszont mind a hárman Debrecenben végeztük, és akkor részben már ott is laktunk.

Rozsonits Tamás:

A zongora mellett más hangszerre nem volt lehetőség?

Bokor Tibor:

A zongora mindennek az alapja, még ma is, a számítógépek világában. Habár nem szerettem, de úgy három évig tanultam zongorázni. Aztán abbahagytam, de hiányzott, és kis idő múlva magamtól folytattam, tanulgattam harmonizálni és ilyesmiket. Kottát olvasni is utáltam, ami azért is érdekes, mert olvastam egy cikket Eddie Van Halenről,² aki azt mesélte, hogy az édesanyja kényszerítette a zongorázásra és a kottaolvasásra, de annyira gyűlölte ezeket, hogy inkább megtanulta fülre játszani a darabokat, mint ahogy én is. Van Halen úgy megtanulta amúgy a komolyzenei műveket, hogy versenyt is nyert. Ez nagyon emlékeztetett arra, ahogy én tanultam. Nem szerettem a kötöttséget, azt, hogy a leírt hangjegyek után menjek. Ma már sajnálom, hogy akkor erre nem fordítottam nagyobb figyelmet. A zongora nagyon hasznos: vizuálisan látod magad előtt a hangokat, nem úgy, mint például a gitáron. Később kaptam a szüleimtől egy hét húros szovjet gyártmányú gitárt, amiről azonnal lepattintottam a hetedik húrt és áthangoltam. Innen indult a gitárral való szerelem.

Rozsonits Tamás:

A beat és a rockzene mikor fészkelte be magát az agyadba és a lelkedbe?

Bokor Tibor:

Nagyon fiatalon, kilenc-tízéves koromban.

Rozsonits Tamás:

Ki mutatta meg?

Bokor Tibor:

Ahol mi akkor laktunk, oda csak a rádió ért el, meg pár Beatles³ és Rolling Stones⁴-lemez, fogalmam sincs, hogyan. A fő forrás, mint mindenkinek akkoriban, a Radio Luxembourg volt számunkra is, esetleg a Szabad Európa Rádió. Igaz, zavarták az adást, de még így is a rádión lógtam és az új szenvedélyem minden mást háttérbe szorított. Ahogy a zene belépett az életembe, úgy lett kevésbé fontos például a sport. A zenét semmi más nem pótolta ugyanis.

Rozsonits Tamás:

Ki határozta meg, hogy az egyetlen rádiókészüléken mit hallgattok? Volt bunyó köztetek emiatt?

Bokor Tibor:

---

² Eddie Van Halen (1955–2020) a 20. század egyik legmeghatározóbb gitárosa, a Van Halen együttes alapítója.

³ 1961 és 1970 között működött angol beatzenekar, a popzene legnagyobb hatású együttese.

⁴ 1962-ben alakult brit rockzenekar.

Nem, elég gyakran együtt hallgattuk a zenét. És ebben gyökerezik az a rendkívül erős kötelék, ami meghatározza a hármunk kapcsolatát. Mi azonnal megbeszéltünk mindent, azonnal láttuk a másik reakcióját, együtt éltük át azt, hogy egy-egy dal milyen jó és együtt kerestük, hogy hol tudjuk meghallgatni őket újra és újra. Ilyen volt például a Hammond orgona⁵ hangja. Magyarországon nagyon kevés Hammond volt a zenekarok birtokában, a Capri, Meazzi és a többi orgona pedig meg sem közelítette ennek a hangszernek a hangzását. Közös formáltuk egymás ízlését azzal, hogy együtt hallgattunk zenét. Később több rádió is lett, a szobában és a konyhában is lehetett zenét hallgatni, sőt, beszereztünk egy táskarádiót is.

Rozsonits Tamás:

Te milyen előadókat mutattál a testvéreidnek, akikről úgy gondoltad, hogy érdemes figyelni rájuk?

Bokor Tibor:

Válogatás nélkül hallgattam mindent, amit a Radio Luxembourg sugárzott, Főleg azokat a zenekarokat szerettem, akik Hammond orgonát használtak, mint például a Traffic,⁶ vagy a Procol Harum.⁷ Mindhárman nagyon szerettük a melodikus rockzenét.

Rozsonits Tamás:

Ha Hammond, akkor gondolom, a Deep Purple,⁸ a Uriah Heep⁹ és az ELP¹⁰ is a kedvenceid közé tartozott...

Bokor Tibor:

Persze, nagyon szerettem őket! Meg a progresszív csapatokat is. Imádtuk például a Pink Floydot,¹¹ de az egy kicsivel később jött. Stevie Winwood,¹² Paul Rodgers¹³ a Free¹⁴ és a Bad Company¹⁵ zenekarokkal hatalmas kedvenceink voltak.

Rozsonits Tamás:

Amikor megalapítottátok a Bokor zenekart, csak tánczenét emeltetek a repertoárba?

Bokor Tibor:

Meghatározó volt, hogy én akkor csak hatodik osztályos voltam, a bátyám pedig már a zeneművészeti középiskolába járt zongora és fagott szakra. Egy nap megjelent a barátjával, akinek volt egy elektromos gitárja. Az akkoriban, a hatvanas évek vége felé óriási dolognak számított! Bohózkodtunk egy kicsit, aztán, amikor a srác másodszor jött hozzánk látogatóba, eldöntöttük, hogy zenekart alapítunk. A gitáros és a zongorista adott volt, így kiosztottuk, hogy én leszek a basszusgitáros, mert akkor már játszogattam a héthúros gitáromon, az öcsémnek meg vásároltunk egy dobot.

---

⁵ Laurens Hammond által 1934-ben szabadalmaztatott elektro-akusztikus orgona, a rockzene egyik alaphangszere.

⁶ 1967-ben alakult angol rockzenekar.

⁷ 1967-ben alakult brit rockzenekar.

⁸ 1968-ban alakult brit hard rock zenekar, a stílus meghatározó együttese.

⁹ 1969-ben alakult angol hard rock zenekar.

¹⁰ 1970-ben alakult angol progresszívrock-zenekar; 2010-ben feloszlott.

¹¹ 1965-ben alakult angol progresszívrock-zenekar.

¹² Stevie Winwood (1948) angol énekes, billentyűs, zeneszerző.

¹³ Paul Rodgers (1949) angol-kanadai énekes, zeneszerző, multi-instrumentalista.

¹⁴ 1968 és 1973 között működött angol rockzenekar.

¹⁵ 1973-ban alakult angol rockzenei szupergrupp.

Rozsonits Tamás:

Egy komplett felszerelést?

Bokor Tibor:

Á, dehogy! Volt az iskolának egy pergődobja, azzal kezdte, aztán vettünk hozzá további részeket.

Rozsonits Tamás:

Attilának akkor nem is lehetett más választása...

Bokor Tibor:

Hát, nem. Így indult a zenekar, elkezdünk számokat tanulni, magyart és nemzetközit vegyesen, épp, amit a rádió adott.

Rozsonits Tamás:

Fülről szedték le a dalokat, vagy kottából?

Bokor Tibor:

Csak fülről. A számok, amiket játszottunk, nem is voltak elérhető kottán. Így gyakoroltunk, aztán, amikor a mamánk belépett a képbe, hogy: „Van a kultúrházban egy kutyaütő zenekar, annál ti is jobbak vagytok”, már jött is az első buli, egy iskolai bál. Elképesztő eszközökön szólaltunk meg, de megtettük a kezdő lépést. Nagyon nagy élmény volt, hogy felléptünk, ami aztán bennünk is maradt és hajtott előre. Számomra óriási motivációt jelentett, hogy mások figyelnek arra, amit én hozok létre, amivel önmagamot fejezem ki. Ez nagyon jó érzés!

Rozsonits Tamás:

Saját zenét mikor kezdtél írni?

Bokor Tibor:

Nagyon hamar. Már általános iskolás koromban, amikor képes voltam már variálni a harmóniákat.

Rozsonits Tamás:

Gitáron vagy zongorán születtek a dalaid?

Bokor Tibor:

Elsősorban gitáron. Olyan ritkán adódott, hogy leültem zenét írni, általában motoszkált bennem egy dallam, vagy, ahogy játszottam a gitáron, belém hasított, hogy ez de jó, mi lenne, ha ráénekelnék? Adottságom, hogy könnyen ráéneklek szinte minden harmónia-menetre. Ez automatikusan jön belőlem. A szöveg a nagyobb probléma. Ma már ezért írok kevesebb számot, igaz, mostanában azokat is csak magamnak. A szövegíráshoz külön tehetség kell.

Rozsonits Tamás:

Ahogy a menedzseléshez is. Édesanyátoknak köszönhetően felléptetek a környék településein is és édesapátok szállította a zenekart, így a szülői felügyelet is meg volt oldva.

Bokor Tibor:

Pontosan! Apánk a szervezésbe is besegített amúgy. Alig hitték el, hogy tizenkét évesen végignyomok bulikat hajnali kettőig. Attila még kávét sem ihatott, mert csak tízéves volt, így hideg vízzel mostuk a szeméit, hogy ne aludjon el.

Rozsonits Tamás:

Szegény! Emlékszem, a hosszú meneteknél van egy holtpon, annak a környékén szenvedsz, aztán, ha azon átestél, már megy, szinte a végtelenségig.

Bokor Tibor:

Pontosan. Olyanok voltunk, mint a Jackson Five,¹⁶ ők is gyerekkorukban kezdték. Nyomtuk végig a bálkat, a gázsiból törlesztettük a hangszereket. Iszonyú fárasztó volt, de nagyon élveztük.

Rozsonits Tamás:

Jellemző rátok, hogy amellett, hogy mindannyian több hangszeren játszottok, kiválóan énekeltek: a Color-vokál legendás. Ez hogyan alakult ki?

Bokor Tibor:

Igazad van, ez volt az egyik erősségünk. Említettem már, hogy édesapánk kórust vezetett és állandóan mondogatta nekünk, hogy a vokálban ide-oda mi hiányzik. Már a kezdetektől. A másik, hogy nagyon szerencsésen ötvöződött az éneklésünk. A beszédhangunk amúgy Attilával nagyon hasonló, de mivel nyolcévesen elkezdett zenekározni velünk, mivel ő volt a kicsi, ő kapta a magas szólamokat. Érdekes módon, amikor mutált, az éneklés hangja megmaradt magasnak, de telt felhangokkal.

Rozsonits Tamás:

A családban mennyire volt elvárás, hogy a zenekarosdi mellett mindannyian értékes diplomát szerezzetek?

Bokor Tibor:

Nagyon erős volt a szüleink részéről a nyomás ebbe az irányba, főleg édesapánktól. Amúgy is mindannyian túl jó tanulók voltunk ahhoz, hogy csak úgy elvesztegessük a képességeinket. Esetemben, ha például az Egyesült Államokban élek akkoriban, nagyon nagy eséllyel zenei tanulmányokat folytattam volna. Itt viszont úgy éreztem, ha hosszabb távon gondolok a megélhetésre, és ahogy az idősebb zenész-generáció példáját figyeltem, nem láttam, hogy zenésznek lenni biztos jövőt jelent. Bár a szívemben mindig is csak zenélni akartam.

Rozsonits Tamás:

Abban, hogy az orvosi egyetemre jelentkezted, volt szerepe annak, hogy Gyula bátyád már oda járt?

Bokor Tibor:

Persze, nagyon is! Eredetileg építészmérnök vagy hangmérnök szerettem volna lenni, hogy a zene közelében maradhassak. Aztán, amikor a bátyám a zeneművészeti szakközépiskolából felvételt nyert az orvosi egyetemre, mi lettünk az orvosi egyetem zenekara DOTE néven úgy, hogy Gyula korábban egy évet már játszott ott a Csécsei-testvérekkel, akik diploma után elhagyták a zenekart, ő pedig átvette a vezető szerepet. Egy kollégiumi bállal indultunk, Gyula mondta, hogy vállaljuk el, mit veszthetünk? Addigra már

---

¹⁶ 1965-ben, az öt Jackson-testvér részvételével alakult amerikai pop-soul zenekar.

komoly repertoárral rendelkezünk és trióban lejátszottuk a bulit. Nagy sikert arattunk. Így lettünk mi a DOTE együttes. Buli után odajött hozzánk Szalay Andris a haverjával, Sütő Sanyival, hogy szeretnének csatlakozni hozzánk. Ezzel a két extra taggal kezdetben továbbra is DOTE néven játszottunk. Azzal, hogy bekerültem az egyetemi közegbe, barátokat szereztem, az pedig nagyon fontos, főleg egy vidéki gyereknek. Hamarabb otthonosan éreztem magam. Az is fontos szempontnak számított, hogy akit felvettek az orvosi karra, annak nem kellett bevonulnia. Ezen tényezők összessége is közrejátszott abban, hogy az orvosi egyetemre felvételiztem.

Rozsonits Tamás:

Hogy érezted magad az egyetemi évek alatt?

Bokor Tibor:

Nem tudnék jobbat elképzelni, ha a fiatal koromra gondolok. Debrecen amúgy is nagyon kellemes város, egyetemistaként meg aztán pláne! A Nagyerdőn laktunk, úgyhogy gyalog jártam be az egyetemre. Pezsgő, izgalmas életet éltünk, az a rengeteg fiatal, a sok diák együtt – zseniális volt!

Rozsonits Tamás:

A „Hullaház” jelentette a bázist?

Bokor Tibor:

Ó, hát az egy szép épület volt, mozivá alakítva. A múlt század elején úgy építették fel az egyetemi campust, hogy a járványveszély és egyéb okok miatt az épületeket egymástól egy kis távolságra helyezték el. Nevezett épületet akkoriban valóban hullaházként használták, a campus végén állt. Később átalakították mozivá, színházzá. Ott próbáltunk, és ott is voltak egyetemi bulik.

Rozsonits Tamás:

Akkoriban is másoló zenekar voltatok, vagy már felbukkantak saját szerzemények is?

Bokor Tibor:

Ott mi elsősorban külföldi számokat játszottunk. Buli-dalokat, világslágereket, de a Deep Purple, a Moody Blues,¹⁷ a Pink Floyd, a Procol Harum és a Uriah Heep dalait is. Megjelentek saját ambícióink is, írtunk dalokat, aztán felvettük őket, de akkoriban még nem az volt a jellemző.

Rozsonits Tamás:

Mikor kezdted basszusgitarozni?

Bokor Tibor:

Az elején csak gitároztam a DOTE zenekarban, aztán átvettem a basszusgitáros szerepet. Jobban megdörrent úgy a banda. Hallgattuk a progresszív zenekarokat, az ELP-t, a Genesis,¹⁸ a King Crimson,¹⁹ a Pink Floydot, a Yes-t,²⁰ és ez a zene azonnal a vérükké vált. Olyan irányt mutatott, ami egy kicsivel tartalmasabbnak tűnt, mint a többi. Én a hard rockot is imádtam, a Deep Purple hatalmas kedvencem azóta is. A hard rock-vér mindannyiunkban

---

¹⁷ 1964-ben alakult angol rockzenekar.

¹⁸ 1968-ban alakult angol progresszívrock-zenekar.

¹⁹ 1969-ben alakult angol progresszívrock-zenekar.

²⁰ 1968-ban alakult angol progresszívrock-zenekar.

benne van. A Deep Purple David Coverdale²¹ és Glenn Hughes²²-féle felállása tetszett a legjobban. Glenn Hughes és David Coverdale is imádják a soul zenét, annak ellenére, hogy rockot játszottak. A hajlításaikban ez nagyon hallatszik. Ez nagyon tetszett nekem és hatott rám. A progresszív rocknak az a kelepccéje, hogy nagyon el tudsz veszni a technikai dolgokban, és ha nem figyelsz oda, elvesz a lélek, az érzélem. Mi inkább a zene oldaláról közelítettünk, nem a technika felől. Így aztán Szalay Andrisék kiléptek és megalapították a Panta Rhei²³ zenekart, hozzánk pedig megérkezett Lámer Emil gitáros, Pólya László csellista és Gulyás Péterpál költő-szövegíró.

Rozsonits Tamás:

Hogyan lett a DOTÉ-ből Color?

Bokor Tibor:

Ahogy egyre több számot írtunk, úgy éreztük, hogy a zenekarunk messze túlszárnyalta a korábbi DOTE zenekarok határait és egy saját névvel meg kellene különböztetnünk magunkat. Sorra születtek a dalok, beküldtük őket a rádióba. Elindultunk az orosházi amatőr pop-rock versenyen – akkor már készen volt a *Panoptikum*. Megnyertük, aztán a győri döntőt is, majd 1977-ben a *Ki mit tud?*²⁴ televíziós versenyen is az első helyen végeztünk a zenekari kategóriában. Addigra nagyon felpörögtek a dolgok. Lámer Emil 1975-től játszott velünk. Debrecenben behatároltak voltak a lehetőségeink, hogy kit hívjunk el gitárosnak. Fischer Laci²⁵ például boldogan jött volna hozzánk, de Budapestről ez megoldhatatlannak bizonyult, mert nem tudtunk volna biztos megélhetést nyújtani neki Debrecenben úgy, hogy mi közben egyetemre jártunk. A vizsgaidőszakokban nem tudtunk fellépéseket vállalni. Így a pár szóba jöhető gitáros közül Emilt választottuk. Aztán a közös munka alatt kiderült, hogy akadnak problémák. Az első lemezünkön is én játszottam fel bizonyos gitár-részeket. Az első lemezünknek egyébként nem úgy kellett volna szólni, ahogy sikerült. Az anyag tele volt Genesis-, Pink Floyd-hatással és dzsesszes irányú zenével, de hiányzott a gitár. Nagy hiba volt! Így megváltunk Emiltől.

Rozsonits Tamás:

1977-ben, első vidéki zenekarként robbantatok be a magyar köztudatba és a *Ki mit tud?* győzelem mellé a *Metronóm '77*²⁶ fesztivál ezüstérmét is elhoztátok a zenekari kategóriában. Sok magyar zenekar nem örült, hogy felbukkantatok, míg mások azonnal baráti jobbot nyújtottak nektek.

Bokor Tibor:

Most, hogy mondod, újra átéltem magamban azt a mámorító, szinte euforikus érzést, ahogy ment előre a zenekar. Óriási dolognak számított úgy, hogy mi nem ismertünk senkit, semmilyen kapcsolattal nem rendelkezünk. Abban az időben a vidéki lét szinte a teljes izolációt jelentette. Egy telefonvonalat nem lehetett igényelni. Ha például ügyeket akartunk intézni a lemezgyárral vagy az ORI²⁷-val, az legalább két napos tortúrát jelentett, hiszen az oda-vissza utazás elvett egy teljes napot. Egy zenekart vidékről menedzselni, már csak az

---

²¹ David Coverdale (1951) angol rockénekes; a Deep Purple frontembere, a Whitesnake alapítója.

²² Glenn Hudges (1951) angol rockénekes, zeneszerző, basszusgitáros; a Trapeze, majd Deep Purple tagja volt, jelenleg a The Dead Daisies tagja.

²³ 1974-ben, Debrecenben alakult progresszívrock-zenekar; 1989-ig működött.

²⁴ A Magyar Televízió tehetségkutató műsora volt 1962 és 1996 között.

²⁵ Fischer László budapesti gitáros, legismertebb zenekara a Korál.

²⁶ A Magyar Televízió táncdalfesztiválja volt; a döntőre 1977. július 30-án, Budapesten, az Erkel Színházban került sor.

²⁷ Országos Rendező Iroda.

egyszerű fizikai tények miatt is, szinte lehetetlennek számított. Ennek ellenére a Color szinte torpedóként hasított előre, minden akadályt olyan könnyedén vettünk, hogy hirtelen ott találtuk magunkat a televízióban, a *Metronóm*-fesztiválon, amit a nemzetközi zsűri szerint mi nyertünk meg. Imádtam az Illést, rajtuk nőtem fel. De azt meg kell azért említeni, hogy Szörényi Levente²⁸ volt az egyik zsűritag, a győztes pedig Illés Lajos²⁹ lett az Új Illéssel.³⁰ Hogy volt-e bármilyen ráhatás, abba nem akarok belemenni. Lajos az életműve miatt mindenképpen megérdemelt egy díjat. Mindegy is, az a lényeg, hogy berobbantunk. És igazad van, a szakma kétfelé szakadt velünk kapcsolatban. Volt egyfajta féltékenység is, Magyarországon ez nem szokatlan.

Rozsonits Tamás:

Próbáltak keresztbe tenni nektek?

Bokor Tibor:

Gáncsoskodtak, beindultak a rossz nyelvek.

Rozsonits Tamás:

Nem akarták szétkapni a zenekart?

Bokor Tibor:

Attilát szeretnék volna a Generálba³¹ énekesnek, a technikusok próbálkoztak csalogatni, de mi hárman, testvérek, nagyon összezártunk. Mindezek ellenére úgy gondolom, Attila jó szólóénekesné nőtte volna ki magát egy idő múlva, ehhez minden adottsága megvolt: különleges hang, jó kisugárzás és megjelenés.

Rozsonits Tamás:

Komoly erő a testvéri kötelék.

Bokor Tibor:

Komoly. Nagyon messziről jöttünk és együtt értünk el mindent, ez sokat számít.

Rozsonits Tamás:

Kik fogadtak benneteket szeretettel?

Bokor Tibor:

Voltak, akik felkaroltak minket és nagy bizalommal, kedvesen viszonyultak hozzánk, míg mások folyamatosan a vidéki mivoltunkat forszírozták, és azt kérdezték, hogy mi keresnivalónk van itt? Miért nem megyünk vissza orvosnak? Limitált a piac, nincs nagy vásárlóerő.

Rozsonits Tamás:

Hogyan kaptátok meg Szűcs Judit³² *Táncolj még!* című lemezének a felvételi feladatait?

Bokor Tibor:

---

²⁸ Szörényi Levente (1945) zeneszerző, szövegíró, énekes, gitáros; az Illés tagja, a Fonográf alapítója.

²⁹ Illés Lajos (1942–2007) billentyűs, zeneszerző.

³⁰ 1974-ben alakult rockzenekar.

³¹ 1971 és 1979 között működő rockzenekar; 2015 óta újra fellépnek.

³² Szűcs Judit (1953) énekesnő.

Jutka akart velünk dolgozni, remélve hogy nemcsak új arcok vagyunk, de a Color friss hangzást is jelent. Ez aztán bejött. A kapcsolatot Várszegi Gabin³³ keresztül vették fel velünk.

Rozsonits Tamás:

Hogy emlékszel vissza a stúdiómunkára? Hiszen a Colornak ez volt az első nagylemez-felvétele.

Bokor Tibor:

A mi elképzelésünk az volt, hogy ne a saját lemezünkön tanuljunk stúdióban dolgozni. Jutka lemezét eleinte nem is akartuk elvállalni, annyira más stílus, ezért nem is Color együttesként szerepelünk a borítón, csak a neveinket tüntettük fel. Hasznos volt a stúdiógyakorlat, a lemez is nagy siker lett, Totyában³⁴ és Papp Gyusziban³⁵ pedig barátokra találtunk.

Rozsonits Tamás:

Technikusokkal beszélgetve többször előkerült, hogy a Color bitang módon dörrent meg a koncerteken. Hogy értékelték ezt el?

Bokor Tibor:

Nekem mindig nagyon fontos volt, hogy hogyan szólalunk meg élőben, sokat dolgoztam rajta. Fontos volt a zenekar magja, mi hárman ugyanis annyira éreztük egymást, ahogy csak testvérek között lehetséges. Kraft Tomira³⁶ emlékszem, ő nagyon szeretett minket. Mondogatta is: „Ti vagytok a magyar west coast!”

Rozsonits Tamás:

Komoly hangszerparkkal rendelkeztek. Ezt a Biogal³⁷ szponzorálta?

Bokor Tibor:

Azért akkora összeggel nem segítettek sajnos, mint amit reméltünk, talán csak egy basszusgitar-erősítőre és egy szintetizátorra futotta, a többi mi magunk vásároltuk, saját pénzből. Próbatermet viszont biztosítottak. A Biogalal kötöttem egy szerződést, hogy kutatóorvosként náluk dolgozom majd a diploma megszerzése után, aztán ezt a szerződést felbontottam.

Rozsonits Tamás:

Orvosként milyen irányban szakosodtál?

Bokor Tibor:

Sebész akartam lenni, plasztikai sebész. Az vonzott a legjobban. Kreativitást láttam benne. Nem arra gondolok, hogy műciciket feltenni egy egyébként is helyes nőre. Élnek emberek, akiknek az élete megváltozik azzal, ha bizonyos deformációk, balesetek nyomait eltüntetik. Az Egyesült Államokban az ortopéd területen dolgozom.

Rozsonits Tamás:

---

³³ Várszegi Gábor a Gemini együttes basszusgitárosa, vezetője volt, ma sikeres üzletember.

³⁴ Szűcs Antal Gábor (1950) gitáros, zeneszerző, énekes; a Hungaria, a Skorpió, a Dinamit a Bikini, a Creol és a Latin Duó tagja többek között.

³⁵ Papp Gyula (1951) billentyűs, zeneszerző, énekes; a Mini, a Skorpió, a Dinamit, a Safari és a P. Mobil billentyűse volt többek mellett.

³⁶ Kraft Tamás legendás road.

³⁷ Debreceni gyógyszergyár.

Mennyire kurrens az Egyesült Államokban egy magyar orvosi diploma?

Bokor Tibor:

Semennyire. Le kell vizsgázni az ottani rendszer szabályai szerint, ami nagyon nehéz. Van ezeröttszáz kérdés, és egy-egy válaszra húsz másodperced van. És ebből a vizsgából van három vagy négy.

Rozsonits Tamás:

Vissza a Colorhoz: 1978-ban kijutottatok Svédországba, de egy taggal kevesebbel tértetek haza. Ez akkoriban többnyire a karrier végét jelentette.

Bokor Tibor:

Látod, többek között az ilyen okok miatt is döntöttünk úgy, hogy elmegyünk az országból. Ami a svéd utat illeti: próbálkoztunk az Interkoncerten keresztül. Talán a kenőpénz hiánya miatt teljesen betartottak nekünk. Aztán a Biogalon keresztül mi szerveztünk egy csereakciót egy svéd zenekarral, azzal megkerültük az Interkoncertet. Ettől azonnal ellenségévé váltunk.

Rozsonits Tamás:

Melyik zenekarról van szó?

Bokor Tibor:

A Rhapsody. Nagyon jól játszottak, a Led Zeppelin³⁸ stílusában. Még a TV-be is elvittük őket a néhány koncerten túl. Aztán mi utaztunk ki, egy hónapig játszottunk Svédországban, még rádiófelvételt is szerveztek nekünk. Emlékszem, éppen pakoltunk már össze egy koncert után egy svéd városban, egyszer csak megjelent Frenreisz Karesz³⁹ és a Skorpió⁴⁰ két másik tagja. Ők akkor vették fel Kumlában az angol nyelvű nagylemezüket, Bela Swärdmark⁴¹ segített nekik egy ottani kiadóhoz szerződni. Bélával mi is jóban voltunk. A turné végén azonnal kaptunk egy új meghívást. Új világ nyílt ki számunkra. Annyira sokkoló hatással volt ránk az út, hogy már akkor megfogalmazódott szerintem mindannyiunkban, hogy kint kellene maradni. De akkor még visszajöttünk. Harmadéves egyetemi hallgató voltam, az első lemezünk egy hónappal a hazaérkezésünk után jelent meg, úgy voltam vele, hogy élvezni akarom a munkám gyümölcsét, amiért egész addigi életemben dolgoztam. A második meghívást nem tudtuk teljesíteni, mert az Interkoncert teljesen alánk tett. Nem mehettünk, pedig még egy lemez felvétele is szóba került. Ha nincsenek kapcsolataid és csatornáid, akkor vége. De valószínűleg akkor már politikai okok miatt sem engedtek.

Rozsonits Tamás:

Pólya Laci disszidálásáról tudtatok előre?

Bokor Tibor:

Dehogy! Ha hazajön, elvitték volna katonának két évre. Képzett esellista volt és úgy gondolta, megtalálja a számítását Svédországban klasszikus zenei vonalon. Nem szólt nekünk sem, csak lelépett az utolsó napon.

---

³⁸ 1968 és 1980 között működő alakult angol rockzenekar, a stílus meghatározó csapata.

³⁹ Frenreisz Károly (1946) énekes, zeneszerző, basszusgitáros, a magyar rockzene egyik kulcsfigurája, a Metro tagja, a Locomotiv GT és a Skorpió alapítója.

⁴⁰ 1973-ban alakult rockzenekar.

⁴¹ Bela Swärdmark magyar származású svéd gitáros, zeneszerző.

Rozsonits Tamás:

Találkoztatok azóta?

Bokor Tibor:

Igen, néhány éve itthon, Magyarországon.

Rozsonits Tamás:

Az első nagylemezeteket hogyan értékeled?

Bokor Tibor:

Kicsit elmentünk az erdőbe, talán azért, mert sokkal magasabbra tettük a lécet, mint amire akkoriban a hazai stúdiótechnika képes volt. A MAFILM⁴² stúdióban készült a felvétel, nagyjából egy hónap alatt. A hangmérnök tragikusan tönkrevágta a lemezt. Kíméletből nem mondom a nevét. Az egyik kedvenc dalom *A Nap siet* is miatta szól egész másként, mint ahogy szerettem volna. Az a fajta tér-érzet, atmoszféra, hangulat, amit mi a lemezen létre akartunk hozni – szerintem technikai okok miatt –, nem úgy valósult meg, ahogy szeretttük volna. Ha az az érzésed, hogy valami hiányzik, akkor elkezdesz több és több hangszert alkalmazni, hogy kitöltsd az űrt, ettől aztán más lesz az atmoszféra, nincs az a nyugodt, áradó érzés, mint például, ha meghallgatsz egy Pink Floyd-lemezt, ahol szól három harmónia, egy gitár meg egy dob és minden tele van. Persze, ők más körülmények között dolgozhattak. Nem kell ötven hangszer, szóljon három, de azok úgy szólaljanak meg, hogy tele legyen velük minden. Ezt szerettem volna, de sajnos a lemez ezt nem adta vissza. Nagyon sajnálom, mert az első lemezben sokkal több zene van, mint amennyi lejön róla. Nagyon sokat készültünk rá, gyakoroltunk, rengeteg munkám fekszik benne. Sokak véleménye szerint így kell hagyni, mert így része a történelemnek, én viszont egy-két számot szeretnék kiemelni és újra felvenni, legalább magamnak.

Rozsonits Tamás:

Nemes Laci,⁴³ az Omega⁴⁴ technikus mesélte egy interjúban, hogy az Omega azonnal vásárolt az első lemezetekből a megjelenésekor, és egymás után ötször meghallgatták.

Bokor Tibor:

Igen, ők akkor fordultak a space rock irányába és azonnal felismerték, hogy van itt egy zenekar, akik ezt profi szinten játsszák. Akkoriban épp Nemes Laci jött velünk egy turnéra hangmérnökösködni, és mesélte, hogy az Omega szereti a lemezünket. Számunkra ez óriási elismerést jelentett és nagyon jól esett. Ők voltak számunkra a „Nagy Öregek”, a zenéjükön nőttünk fel.

Egy ide illő sztori: épp az első lemezünk keverésen dolgoztunk, egyszer csak bejött Benkő Laci,⁴⁵ és feltette az éppen készülő Omega-lemez zenei alapjait, még ének nélkül. Nyugat-Németországban vették fel. Bekapcsolta a stúdiómagnót, és megdörrent. Nem féltékenységből, de szabályszerűen fájdalmat okozott nekem a hangzásbeli különbség. Tudtam, hogy a mi lemezünkre zseniális zenék születtek, de messze nem szólalt meg úgy a keverés miatt, ahogy az Omega Nyugaton készült alapja. Fényévekkel volt lemaradva akkor a magyar hangtechnika. Ha lett volna lehetőségünk egy olyan szintű felvételre, a nemzetközi piacon versenyképes lett volna a lemezünk, de ami még ennél is sokkal fontosabb, hogy

---

⁴² Magyar filmgyártó vállalat, 1948-ban hozták létre.

⁴³ Nemes László a leghíresebb magyar technikus.

⁴⁴ 1962-ben alakult rockzenekar.

⁴⁵ Benkő László (1943–2020) zeneszerző, az Omega együttes billentyűse.

számunkra, a saját örömeinkre és elégedettségére is szolgált volna. Én mindig úgy írtam zenét, hogy nekem tetszen és reméltem, hogy a közönségnek is fog. Nem úgy írtam, hogy ez biztosan siker lesz, mert ezt akarják.

Rozsonits Tamás:

Szoktad hallgatni a saját lemezeit?

Bokor Tibor:

Nem nagyon, mert sajnos csak a hibákat hallom. Én egy állandóan elégedetlen ember vagyok. Egyben saját magam legkeményebb kritikusa is, és mint alkotó művész, mindig jobbat akarok. Pedig a közönség nagy része valószínűleg nem is tudja, hogy miről beszél.

Rozsonits Tamás:

Koncerteken dolgoztatok Katona Klárral⁴⁶ és úgy tűnt, Koncz Zsuzsával⁴⁷ is készül valamiféle együttműködés. Mesélnél erről?

Bokor Tibor:

Klári keresett meg minket. Külföldi turnéra készült és szüksége volt egy kísérőzenekarra, amely eljátssza az önálló programját is. Így anélkül, hogy bármit is szerveztünk volna, adódott a lehetőség, hogy színpadra léphetünk Lengyelországban, Romániában és a Szovjetunióban. Ez persze anyagi előnyökkel is járt. Klárinak eltérő volt a zenei világa, mint a miénk, de külföldön ez másként jött le. Klári dalai, hangja és személyisége is jó volt. A kapcsolatunk nagyon produktív volt, elképzelhető hogy ennek és az általunk készített Szűcs Judit-lemez óriási sikerének köszönhetően keresett meg minket dr. Erdős Péter,⁴⁸ hogy beszélni szeretne velünk. Mindhárman bementünk Péter irodájába, aki Zsuzsával együtt várt minket és elmondták, hogy a Szörényi–Bródy szerzőpáros és Zsuzsa kapcsolata eljutott egy olyan pontra, hogy úgy érzik: vérátömlesztésre lenne szükség, lenne-e kedvünk szerzőként és kísérőzenekarként átvenni a szerepüket. Ez nagyon aranyosan hangzott, de arra sem volt időnk, hogy a saját új anyagunkkal foglalkozzunk az egyetem mellett, teljesen el voltunk havazva. A saját ambícióinkat sem tudtuk kiélni, nemhogy még valaki másnak is zenéket írjunk. Tudom, hogy az együttműködés kinyitott volna még egy csomó lehetőséget. Mint ahogy Presser Gábornak⁴⁹ a Locomotiv GT⁵⁰ mellett volt energiája arra, hogy másoknak is írjon lemezeket. Az anyagiak mellett kifejezhette az olyan zenei oldalait is, amit az LGT-ben amúgy nem tett volna meg. Lehet, hogy az együttműködés Zsuzsának és nekünk is egy új korszakot nyitott volna, de nem valósult meg.

Rozsonits Tamás:

Mikor és hogyan derült ki az, hogy a bátyáddal szerzőpárosként kitűnően tudtok együtt dolgozni?

Bokor Tibor:

Gyula nem gondolt arra az elején, hogy szövegíró legyen, aztán Gulyás Pali mellett ott elkezdett írogatni. Máshogy írtak: Gyula rockzenész, Pali költő, akinek remek szövegeket köszönhetünk, de rájöttünk, hogy sokkal személyesebb, ha Gyula írja a szövegeinket. A zenék több mint kilencven százalékát én írtam, de a hármunk egymásra hatása – ahogy a The

---

⁴⁶ Katona Klári (1953) énekesnő.

⁴⁷ Koncz Zsuzsa (1946) énekesnő.

⁴⁸ Erdős Péter (1925–1990) jogász, menedzser, a Kádár-rendszerben a magyar popzenei élet irányítója volt.

⁴⁹ Presser Gábor (1948) zeneszerző, énekes, billentyűs; az Omega tagja, a Locomotiv GT alapítója.

⁵⁰ 1971-ben alakult rockzenekar, hazánk első szupergruppja. 2016-ban befejezte a működését.

Beatlesben négyüké, amit az egyéni munkáiknál nem látsz sem John Lennonnál,⁵¹ sem Paul McCartneynél – hozta a végeredményt.⁵² Nagyon fontos volt, hogy mi gyerekkorunktól együtt hallgattunk zenét, vagy, ha eljátszottam egy új akkordmenetet mondjuk három változatban és ránéztem Attilára és Gyulára, volt reakció. Mindhárman részt vettünk az alkotásban. Azt hiszem, hármunk közül már a kezdetektől én voltam a legnagyobb megszállott. Amikor gyerekkorunkban elkezdtünk harknizni, spirálfüzetekbe írogattam le a dalokat, fonetikusán a szövegeket és a szavak fölé a harmóniákat, aztán kiosztottam mindenkinek. Folyamatosan írtam új zenéket, kerestem az új megoldásokat. Ebből a szempontból én voltam a zenekar motorja, de ez nem azt jelenti, hogy mi hárman nem egyformán akartuk ezt az egészet.

Rozsonits Tamás:

Mi az oka annak, hogy az első és a második nagylemezek között négy év telt el és az *Új színek*⁵³ című albumotokon teljesen más stílusú zenével jelentkeztetek, mint amivel megszeretett benneteket a közönség?

Bokor Tibor:

Az volt a szándékom, hogy készítsünk még egy lemezt, aztán elhagyom az országot. Ez aztán tolódot, mert az egyetemen is diplomázni akartam, menni meg azért nem tudtam, mert nem kaptunk útlevelet. Már nagyon bennem volt a mehetnék Svédország után egy csomó minden miatt. A stílus pedig azért változott, mert folyamatosan változott a zenei ízlésem, ahogy a zenei világ is változott körülöttünk.

Rozsonits Tamás:

A szüleitek tudtak a szándékotokról?

Bokor Tibor:

Sejtették, de részletesen soha nem beszéltünk erről. Egy ilyen nehéz döntésnek nyilván nagyon sok összetevője volt. Van egy angol mondás, miszerint: „Az igazi bukás az a lehetőség, amivel nem élsz.” Bennem motoszkált, hogy valószínűleg sosem bocsátom meg magamnak, ha ezt nem lépem meg. De még ha rosszul sikerül, akkor is: legalább megpróbáltam. Nem marcangol életed végéig, hogy mi lett volna, ha... Akkor is nagyon merész volt mindent feladni, és nekivágni az ismeretlennek. Ugyanakkor, ha maradok, biztos, hogy ma is ismert és produktív zenész lennék, remélhetőleg sok *Féltelek*-sikerű slágerrel a tarsolyomban.

Rozsonits Tamás:

A Lámer Emil, Felkai Miklós⁵⁴ csere miért történt?

Bokor Tibor:

A zenekarnak már az elején úgy kellett volna szólni, ahogy elképzeltük, ha egy másik gitárosunk lett volna. Emilnek nem Miki miatt kellett mennie, beszéltünk mi más gitárosokkal is, Debrecenben is.

Rozsonits Tamás:

---

⁵¹ John Lennon (1940–1980) angol zeneszerző, költő, énekes, gitáros, a Beatles tagja, a 20. század egyik legnagyobb hatású zenésze.

⁵² Paul McCartney (1942) angol zeneszerző, énekes, basszusgitáros, a 20. század egyik legnagyobb zenei ikonja, a Beatles és a Wings tagja.

⁵³ A Color együttes második nagylemeze; 1982-ben jelent meg.

⁵⁴ Felkai Miklós (1950) debreceni születésű gitáros, zeneszerző, szövegíró, énekes.

Lényeges volt, hogy debreceni legyen az új tag?

Bokor Tibor:

Akkor még oda voltunk kötve. Amikor befejeztem a tanulmányaimat, már szabadabban tudtunk mozogni és megérett bennünk az az elköteleződés, hogy a zenélést profi szintre emeljük és abból élünk meg. Felkai Miki lett az új gitáros, akinek akkor már volt két kisgyereke, őket el kellett tartani. Nem az volt az igazi kérdés, hogy miért, hanem az, hogy mikor és ki legyen az új gitáros. Miki betöltötte azt az elvárást, amit már az elején támasztottunk. Hallotta azt, amit mi is hallunk.

Rozsonits Tamás:

Az *Új színek* nagyon erős lemez, tele slágerekkel, virtuózan eljátszva, baromi jól szólt, mégsem következett be az igazi berobbanás. Miért?

Bokor Tibor:

Azért, mert amikor az a lemez elkészült, én már nagyon el akartam menni. Beindult a visszaszámlálás. Aztán valami oknál fogva kitudódott, hogy mi le akarunk lépni, emiatt értek minket kellemetlenségek. Mondjuk ki: valaki feljelentett minket, hogy disszidálni akarunk. Azonnal egy csomó akadályt gördítettek elénk. Nem kaptunk útlevelet, vizsgált minket a vám, amire semmi okuk nem volt, csak az, hogy molesztáljanak minket. Ezek miatt megtört a lendületem. Azt gondoltam: ennyire meghurcolnak azért, mert ott akarok élni és azzal foglalkozni, amit szeretnék? Még inkább úgy éreztem, hogy nem maradok egy olyan országban, ahol mindez a tortúra lehetséges.

Rozsonits Tamás:

Attila ment el először. Hogy éltétek ezt meg?

Bokor Tibor:

Mi hárman akkorra már megegyeztünk, hogy a második lemez után elmegyünk. Sőt, még arról is szó volt, hogy egy nyugati turnéről pattanunk meg Mikivel együtt és zenekarként továbbra is együtt maradunk. De mivel ez nem jött össze, először Attila ment el a feleségével. Eladta a házát és összepakolt, majd indultak. Gyulával mi ketten onnantól nagyító alá kerültünk.

Rozsonits Tamás:

Készítettek egy harmadik lemezt is, ami nem jelent meg, csak később, a CD-korszakban az *Új színek* korongján, bónuszként.

Bokor Tibor:

Akkor már más zenéket is hallgattam. Kicsit elveszett a rock irányvonal. A rockzene akkor kezdett világszinten haldokolni. Próbáltam olyan zenékkal ötvözni, amiket szerettem. Amikor azt a lemezt felvettük, már megkaptam az útlevelet. Éjszakánként dolgoztunk a stúdióban, össze lett csapva. Ahogy a lemezt felvettük, három héten belül már itt sem voltam.

Rozsonits Tamás:

Komolyan?

Bokor Tibor:

Igen, egy bécsi kirándulásra megkaptam az útlevelet. Meg kellett ígérenem az útlevélosztály vezetőjének, hogy nem fogok disszidálni.

Rozsonits Tamás:

Megszegted az ígéretedet?

Bokor Tibor:

Igen.

Rozsonits Tamás:

Hogyan alakult az életed Los Angelesben?

Bokor Tibor:

Először nem tudtam pontosan, hogyan tovább. A zene a véremben volt, sokkal inkább, mint az orvoslás, hiszen a kiutazásom előtt évekig azzal foglalkoztam. Ne felejtjük el, hogy addigra már elmúltam huszonnyolc éves és még nem beszéltem jól angolul. Soha nem producernek, hanem előadó-zeneszerzőnek tekintettem magam. Mindenféle kapcsolat nélkül, abban az életkorban zenei pályafutást indítani a nulláról ott szinte lehetetlen. Belekerült egy kis időbe, hogy ezt felfogjam. Meg tudtam volna élni kint a zenéből egy másik szinten, például producerként, de ők mások zenéivel foglalkoznak. Az nem az én világom. Számomra az jelenti a boldogságot, ha saját zenét komponálok, és azt adom elő.

Rozsonits Tamás:

A városválasztás szándékos volt?

Bokor Tibor:

Igen. Oda akartam menni. Azóta is ott élek és szeretek ott lenni. A felnőtt életem nagy részét ott töltöttem. 1984 óta, ez nagyon hosszú idő. Már az elejétől kezdtem ott is felvételeket készíteni. Eleinte kis stúdiókba jártam, akkor még nem létezett a digitális technika. Az öcsém akkor járt a UCLA⁵⁵-re filmrendező szakra, neki is volt hozzáférése az ottani stúdióhoz. Bevitt és felvettem pár számot ott is.

Rozsonits Tamás:

Remélem, megvannak még ezek a felvételek...

Bokor Tibor:

Valahol igen. Szóval, folyamatosan veszegettem fel a dolgaimat más stúdiókban is. Új dalokat, angol nyelven. Az első feleségem amerikai lány volt, ő írta a szövegeket, nagyon ügyesen. Összeállt egy nyolc-tíz számos anyag, ami nagyon jól szólt.

Rozsonits Tamás:

Milyen stílusban születtek azok a dalok?

Bokor Tibor:

Rock, hiphop, pop, R&B, ezek keveréke, úgy éreztem, az eléggé újszerű akkoriban. Nagyon tetszett abban az időben a rapzene basszus-dob alapja. Megfogott engem, mint basszusgitárost. A rock háttérrel volt egy érdekes ötvözet a zenémnek. Később sikeres is lett ez a kevert stílus mások által. Úgy éreztem akkor, hogy úttörő, újszerű, amit csinálok. Aztán egy építész ismerősöm, aki éppen Lionel Richie⁵⁶ házában dolgozott, odaadta neki az

---

⁵⁵ 1919-ben alapított amerikai állami egyetem Los Angelesben.

⁵⁶ Lionel Richie (1949) amerikai zeneszerző, énekes, producer. színész; a Commodores tagja volt, szólístaként is világsztár státuszba került.

anyagomat DAT-kazettán.⁵⁷ Meghallgatta és jött egy telefon, ami így kezdődött és nem viccelek: „Hello Tibor, Lionel vagyok. Mit csinálsz te orvosként? Te zenész vagy!” Azt hittem, hogy elejtem a telefont. Itt a Messiás, ezért jöttem el Magyarországról, végre itt van a hatalmas lehetőség! Hívott, hogy találkozzunk és vigyem át hozzá a zenéimet, és hogy majd segít, összekapcsol a megfelelő emberekkel. Másfél hónapba telt, amíg végre találkozhattam vele, mert éppen akkor próbált az új turnéjára, akkor jelent meg egy friss lemeze, és akkor született a kislánya is. Sem a turné, sem a lemez nem nagyon jött össze neki, nem tudta már megközelíteni a korábbi hatalmas sikerét. Abban az időszakban nagyon elfoglalt volt, átadott engem egy menedzsernek, aki elmondta, hogy Richard Marx⁵⁸ – aki Lionel Richie háttérénekese volt évekig – szintén nyomult a saját dalaival, neki sem tudtak igazán segíteni, mert nem az a profiljuk. (Más utakon aztán Richard Marx világsztár lett.) Így nem lett semmi az egészből. Folytattam az orvosi tevékenységemet, de azóta is folyamatosan írom a dalaimat. Több száz készült már. Párat felvettem, néhány a fejemben van, a többit elfelejtettem. Sajnálom, hogy nem dolgoztam ki őket, és hogy szöveg sem született a dallamokra. Nem úgy, mint itthon, amikor készültünk egy új lemezre, megírtam a dalokat és készre kalapáltuk meg felvettük azokat. Mint például a *Féltelek*, ami a második lemezfelvétel során az utolsó pillanatban született. Amiatt kidobtuk egy másik számot. A *Féltelek* dallamát egy este alatt megírtam, és akkor ugrott be az is, hogy a refrén a *Féltelek* legyen, aztán a bátyám másnap a megírta a teljes szövegét és felvettük. Azt a dalt soha az életben nem próbáltam el a felvétel előtt, a stúdióban játszottam el először egy szál gitárral. Így született hazánk egyik legszebb szerelmes dala.

Rozsonits Tamás:

Azért eljátszottál a gondolattal, hogy mi lett volna, ha...?

Bokor Tibor:

Persze. De menni kell előre. Megtalálni az életben az új célokat.

Rozsonits Tamás:

Itthon nem próbálkoztál lemezkiadással?

Bokor Tibor:

Várszegi Gáborral beszéltem erről a kilencvenes évek második felében. A Lionel Richie-nek is megmutatott anyagot szerettem volna kiadatni angol nyelven, akkoriban még nem nagyon volt itthon ilyen. Úgy gondoltam, exportképes a lemez. Nem valósult meg. Soha semmilyen segítséget nem kaptam senkitől. Igaz, éppen akkor, amikor itthon voltam, egy házibuliban ott volt a Rózsi⁵⁹ meg a Somló,⁶⁰ meghallgatták, nagyon tetszett nekik és főleg Somló mondta, hogy majd körbevisz kiadóknál... Aztán valahogy mégsem jártam utána.

Rozsonits Tamás:

Fellépéseket vállalsz LA-ben?

Bokor Tibor:

---

⁵⁷ Digital Audio Tape; a Sony által 1987-ben kifejlesztett mágneses hanghordozó és hangrögzítő.

⁵⁸ Richard Marx (1963) amerikai énekes, zeneszerző, producer.

⁵⁹ Demjén Ferenc (1946) énekes, zeneszerző, szövegíró; a Bergendy tagja, a V'Moto-Rock alapítója.

⁶⁰ Somló Tamás (1947–2016) énekes, basszusgitáros, zeneszerző, artista, jogász; az Omega és a Locomotiv GT tagja volt.

Nem nagyon. Egy baráti házaspár zenekarában basszusgitarózom, az ő zenéjüket játszuk. A srác egy suliba járt Dave Navarroval⁶¹ és Stephen Perkinskel,⁶² akikkel ugyancsak volt szerencsém játszani, nagy élmény volt.

Rozsonits Tamás:

Otthon vannak hangszereid?

Bokor Tibor:

Több gitárom, erősítők, billentyűsök, stb. Elsősorban akusztikus gitáron és billentyűs hangszereken játszom, azokon írom a dalaimat is.

Rozsonits Tamás:

Hogyan érint, hogy a Color együttesnek Magyarországon még mindig várakozik egy masszív rajongótábora, akik abban reménykednek, hogy láthatják még élőben a kedvenceiket?

Bokor Tibor:

Ez mindannyiunk dédelgetett vágya. Nem tudom, mikor valósul meg, de ez részben az én hibám is a maximalizmusom miatt. Annak semmi értelme, hogy csak úgy összeállunk és eljátsszuk a számokat, ahogy régen. Úgy érzem, hogy a saját megváltozott ízlésem, igényeim, valamint napjaink elvárásának megfelelően kellene megszólalni, hogy ma is ugyanazt a hatást váltsa ki a zenénk, mint annak idején. Megszólalásban, stílusban, ízlésben és technológiában. Beszélünk erről a testvéreimmel, meglátjuk. Én is, a zenei ízlésem és tudásom is változott, és persze a világ is körülöttünk. Nemcsak azoknak szólna ugyanis a zene, akik annak idején is szerették a Colort, hanem azoknak is, akik először hallják.

---

⁶¹ Dave Navarro (1967) amerikai gitáros, billentyűs, zeneszerző, színész; a Jane's Addiction és a Red Hot Chili Peppers tagja volt.

⁶² Stephen Perkins (1967) amerikai dobos, zeneszerző, a Jane's Addiction tagja.